

”Vi må da ej glemme at nævne en original som sergent i artilleriet, Bum-Bum-Zacharias, en mand, der nærede et indgroet had til vore fjender. Dette had gav sig imidlertid udslag på en for en befalingsmand ret kedelig måde, idet han med sin bedste vilje ikke kunne underordne sig den stedlige artilleri-leders kommando.

Han skød og skød med sin kanon, der stod på Oldenborgs Bastion, og det var ham ligegyldigt, om han havde kolonner eller enkeltmand i kikkerten. Rørte der sig det mindste ude i for-terrænet, fluks var han ved kanonen og fyrede løs og spildte en masse krudt til ingen nytte. Men kammeraterne morede sig over ham og udstyrede ham som venteligt med ovenstående kælenavn. Til sidst blev Zacharias dog puttet i vagten, da kommandantens pålæg om mådehold med skydning og spiritus intet frugtede; men heller ikke dette hjalp, thi så snart Zacharias var på fri fod, skød og drak han atter videre. Hans lange sorte skæg, der nåede ham til bæltstedet, var sværtet af krudtrøg; hans herkuliske skikkelse var egnet til at indgyde sympati og tillid, når han støt og sikker stod bag sin kanon og lod dampen bølge om sig. Men trods gentagne besøg oppe i vagtens arrestlokaler blev han dog aldrig kureret for sin skydmani, og lod kommandanten han til sidst i fred med både kanon og flaske”.

(Fra: Erindringer fra Fredericias belejring i 1849, Aage Bremerholm, 1911)